

POSTANOWIENIE

Dnia 27 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **D. S.**

skazanego za czyn z art. 286 § 1 k.k.s. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 27 listopada 2025 r.

wniosku obrońcy skazanego

o wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Kielcach wyrokiem z dnia 13 stycznia 2021 r., sygn. akt III K 186/14, rozstrzygnął o odpowiedzialności karnej dwóch oskarżonych, w tym D. S. . Po połączeniu kar wymierzonych za przypisane przestępstwa wymierzył D.S. karę łączną 6 lat pozbawienia wolności.

Wyrok ten, zaskarżony m.in. przez obrońcę oskarżonego D.S. , Sąd Apelacyjny w Krakowie wyrokiem z dnia 28 marca 2025 r., sygn. akt II AKa 252/21, zmienił m.in. w odniesieniu do tego oskarżonego, co nie rzutuje jednak na dolegliwość wynikającą z wyroku Sądu meriti, bowiem utrzymano w mocy skazanie na karę jednostkową 6 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca aktualnie skazanego D.S. . Podniósł zarzut rażącej obrazę prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść orzeczenia - art 439 § 3 k.p.k. w zw. z art. 117 § 2a k.p.k., art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. oraz art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. i postulował uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie w zaskarżonej części oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania. Nadto obrońca zwrócił się o wstrzymanie wykonania wymierzonej skazanemu kary 6 lat pozbawienia wolności, do czasu rozpoznania kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy skazanego D. S. o wstrzymanie wykonania kary (w świetle art. 532 § 1 k.p.k. powinno być: o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia w zakresie kary pozbawienia wolności) nie zasługuje na uwzględnienie. Już na wstępie trzeba zaznaczyć, że w żaden sposób nie został uzasadniony, co sugeruje, że obrońca samo wniesienie kasacji uznaje za wystarczającą przesłankę do wystąpienia z przedmiotowym wnioskiem. Tak oczywiście nie jest, natomiast zasadnicze znaczenie mają domniemanie prawidłowości prawomocnego wyroku oraz treść art. 9 § 1 k.k.w., nakazującego bezzwłoczne wszczęcie postępowania wykonawczego, gdy orzeczenie stało się wykonalne. Instytucja, o której mowa w art. 532 § 1 k.p.k. ma charakter wyjątkowy, a wobec tego nie podlega wykładni rozszerzającej. Jej zastosowanie powinno mieć miejsce, gdy już wstępny ogląd kasacji prowadzi do wniosku, że prawdopodobieństwo uwzględnienia skargi jest wysokie, nadto że wykonanie wyroku przed rozpoznaniem kasacji mogłoby spowodować dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki, co w efekcie doprowadzi do jego pokrzywdzenia.

Nie ma powodów by uznać, że powyższe przesłanki zachodzą w przedmiotowej sprawie. Pierwszym i wydaje się, że najbardziej znaczącym zarzutem kasacji jest zarzut rażącego naruszenia przez Sąd odwoławczy art 439 § 3 k.p.k. w zw. z art. 117 § 2a k.p.k., mającego skutkować pozbawieniem skazanego prawa do sądu oraz prawa do obrony, o którym mowa w art. 6 k.p.k. Rozpoznanie tego zarzutu (nie jest zrozumiałe, dlaczego obrońca wymienił art. 439 § 3 k.p.k., który odnosi się do innej sytuacji procesowej – uprawnienia określonych podmiotów do udziału w

posiedzeniu, którego przedmiotem jest rozstrzygnięcie czy w sprawie zaistniała bezwzględna przyczyna odwoławcza) i pozostałych zarzutów nastąpi na rozprawie kasacyjnej, obecnie można poprzestać na spostrzeżeniu, że Sąd *ad quem* obszernie tłumaczył, tak w protokole rozprawy apelacyjnej, jak w pisemnym uzasadnieniu wyroku, dlaczego uznał za dopuszczalne przeprowadzenie rozprawy pomimo nieobecności oskarżonego i jego obrońcy, chociaż usprawiedliwiali powód niestawiennictwa (oskarżony załączając zaświadczenie lekarskie) i wnosili o odroczenie rozprawy.

Pozostałe dwa zarzuty, zwłaszcza zarzut rażącego naruszenia art 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., mającego wynikać z „nierozpoznania sprawy w granicach zaskarżenia i nierozważeniu przez Sąd Odwoławczy pisemnych zarzutów apelacji” są typowymi zarzutami kasacyjnymi, których szczegółowe zbadanie nastąpi na rozprawie; wstępnie trzeba odnotować, że pisemne uzasadnienie zaskarżonego wyroku jest dość obszerne, nawiązuje do zarzutów apelacji i zawiera ich ocenę. Kwestia, czy jest ona wnikliwa na tyle, że przekonuje o zachowaniu standardu kontroli instancyjnej również zostanie rozstrzygnięta na rozprawie kasacyjnej.

Z tych względów, nadto mając w polu widzenia stanowisko prokuratora, który w pisemnej odpowiedzi na kasację ocenia ją jako oczywiście bezzasadną, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

[J.J.]

[a.ł.]